

Boldogasszony Anyánk, BÉKE KIRÁLYNŐJE

HÍRLEVÉL 2022 / 9.

A Szűzanya üzenete 2022. augusztus 25-én Marija Pavlović által

Drága gyermekek!

Isten megengedi nekem, hogy veletek legyek és a béke útján vezesselek benneteket, hogy így személyes békétek által építsétek a békét a világban. Veletek vagyok és közbenjárók értetek Fiamnál, Jézusnál, hogy adjon nektek erős hitet és reményt a jobb jövőbe, amelyet veletek szeretnék felépíteni. Legyetek bátrak és ne féljetek, mert Isten veletek van.

Köszönöm, hogy választatok hívásomra.

Medjugorje, 2022. augusztus 25.

Békét!

Elmélkedés a Szűzanya 2022. augusztus 25-i üzenetéről

Valaha az eposzszerzők és az ógörög színházak ismerték és alkalmazták a deus ex machina kifejezést. Ez a „machina” alapján véve egy emelőszerkezet volt. Az istenség földre szállását érzékeltették vele. A kifejezés jelentése: „isteni közbeavatkozás”. Úgy vélték – joggal –, hogy a földi harcok kimenetelébe beleavatkozik az ég. Korunkban a felvilágosodás hozta magával, hogy az ember azt képzelet, mindent tud, mindent maga intéz, pusztán a saját értelmére hagyatkozhat. Mintegy Isten helyébe lép, meneszti az Istent. Ám Isten hűségese a mi hűtlenségünk ellenére, mert szeretete tökéletes. Továbbra is gondját viseli teremtésének. Ha tetszik a posztmodern embernek, ha nem, jelen van mindenhatóság-

gával a világban, tudta nélkül egy hajszálnak se esik le, és továbbra is szeretettel vonzza magához az embert.

A deus ex machina számos eszköze közül kétségtelen, hogy az az egyik lehetőség a jelenés. Soroljak ilyeneket? Lourdes, Fatima és természetesen Medjugorje. Az Isten megengedte, hogy korunkban Mária segítségünkre siessen üdvösségünkre vezető utunkon, és üzenetei által terelgesse az igaz útra az arra fogékonyakat.

Az e havi üzenetben háromszor fordul elő a béke szó. *Isten megengedi nekem, hogy veletek legyek és a béke útján vezesselek benneteket, hogy így személyes békétek által építsétek a békét a világban.* Akkor tereli figyelmünket Mária Krisztus békéjére, amikor a szomszédunkban háború zajlik, s amikor ellenséges táborok kezdenek kialakulni a világ országai között. Mária messzebbre lát onnan, ahol tartózkodik, és tudja, hogy nem a háborúé az utolsó szó. Tudja, hogy Jézus békéje mérhetetlenül hatalmasabb erő, mint a békét kikezdő nemtelen támadások.

Egészen egyértelmű, hogy amikor a béke útján kíván vezetni bennünket, akkor Jézus békéjét kínálja nekünk. A hegyi beszéd békeüzenete: *Boldogok a békességben élők, mert Isten fiainak hívják majd őket.* (Mt 5,9) Fordítva is igaz: Aki az Istenhez tartozik, békességben él. Mária tehát Jézus békéjét kínálja nekünk. A béke gondolatát kibontja, tovább fejleszti, így folytatja: *közbenjárok értetek Fiamnál, Jézusnál, hogy adjon nektek erős hitet és reményt a jobb jövőbe, amelyet veletek szeretnék felépíteni.* Imádkozik, hogy vessük el kicsinyhitűségünket, és erősödjön bennünk a remény. Istené a győzelem, az áldás. Érdemes elgondolkodni rajta, hogy Mária építőként szeretne látni minket, számít személyes építő tevékenységünkre. Számít rá, hogy vele együtt építjük az Isten országát. A feladat megtisztelő, fontos és minden kereszténynek való. Vegyünk hát egy mély lélegzetet, és kötelezzük el magunkat egyszer s mindenkorra, hogy derekasan kivesszük részünket az építésből. Ehhez minden segítséget megkapunk. *Legyetek bátrak és ne féljete, mert Isten veletek van* – üzeni a Szent Szűz.

Talán túlságosan is belemerültünk saját semmisségünk felismerésébe. Bár ez önmagában igaz, de nem vagyunk egyedül, nem vagyunk csak önmagunk. Mária megerősíti, hogy Isten velünk van. *Emmánuel: Velünk az Isten.* Mi és az Isten – az már teljesen más valóság. Ennek igazolására sok példát ideemelhethetnénk a Bibliából, de nem teszem. Csak egy jelenetet hozok ide: Dávid és Góliát egyenlőtlennek látszó küzdelmét. Az állig felfegyverzett Góliáttal szemben a pöttöm Dávidnak esé-

lye sem volt a győzelemre. Vajon mikor tudatosult benne, hogy a parittyáját kell használnia. Úgy gondolom, hogy Isten az ifjú pásztorlegényt egész fiatalságában erre a harca képezte ki, amikor megtanította a pontos célzásra, a parittyahasználatra. Az adott pillanatban pedig bátorsággal ruházta fel, hogy ne ijedjen meg a félelmetes külsejű ellenségtől. Harcát nem önmagáért vívta, hanem egész népéért. Ezt mondja nekem Mária szava, amikor kifejti: *személyes békétek által építsétek a békét a világban.* Hogy hogyan kell nekiindulni és mindezt végbe vinni, arra nincs egységes tanács. Ha Krisztus békéjét éljük, akkor különféle élethelyzetünkben a Szentlélek jön segítségünkre, hogy belső békénk miképpen vetüljön a világra, Jézus békéjét terjesztve a gonoszsággal szemben.

Javasolom, hogy másoljuk le magunknak a havi üzenetet, mert hajlandók vagyunk a feledésre. Kérjük továbbá Isten megerősítő kegyelmét, hogy rendre meg is éljük Mária üzeneteit! Ne legyen az pusztába kiáltott szó.

Gyorgyovich Miklós

Bocsássatok meg azoknak, akik rosszat tesznek nektek

Elmélkedés a Szűzanya 2022. július 25-i üzenetéről

Drága gyermekek! Veletek vagyok, hogy a megtérés útján vezesselek benneteket, mert kicsi gyermekeim, életetekkel sok lelket közelebb vihetek Fiamhoz. Legyetek örömteli tanúi Isten ígéjének és szeretetének, reménnyel a szívetekben, amely legyőz minden rosszat. Bocsássatok meg azoknak, akik rosszat tesznek nektek és járjatok a szentség útján. Fiamhoz vezetlek titeket, hogy Ő legyen számotokra az út, az igazság és az élet. Köszönöm, hogy választotok hívásomra.

Emlékezzünk arra, hogy Szűz Mária jelenéseinek 41. évfordulóján az alábbiakat mondta: *Drága gyermekek, veletek vagyok ezekben a napokban is, amikor a sátán a háborúért és a gyűlöletért harcol. A megosztottság erős, és a gonoszság úgy működik az emberekben, mint eddig még soha.* Az emberben van a rossz és a jó forrása is. Mivel Ádám hitt az ördögnek, ezért mi mindannyian szenvedünk. Az első emberek bűne átszállt ránk is. A rossznak emberekre van szüksége ahhoz, hogy általuk működhessen, ahogyan Istennek is olyan emberekre van szüksége, akik által megalkothatja isteni művét. Minden attól függ, hogy ki vagy mi

mellett döntöttünk, hogy melyik oldalra álltunk, a jó vagy a rossz oldalára. Ezért a megtérés a legfontosabb az életben. A megtérés azt jelenti, felismerem azt, hogy amikor rosszat teszek, akkor minden szinten magam ellen fordulok. Minden szinten a jó gyógyít. Minden betegség alapgyógyszere a jóság. Amikor jó vagy, amikor a jó mellett döntesz, amikor bűnbánatot tartasz, amikor megbocsátasz másoknak és nem engeded meg, hogy a rossz uralkodjon benned, akkor Istennel vagy és egészséges vagy. Amikor rosszat teszel, akkor nem tudsz Istennel lenni, mert elvetted Őt. Ezért sem pszichikailag, sem fizikailag, sem lelkileg nem lehetsz egészséges.

Ebben az üzenetében a Szűzanya meghív bennünket arra, hogy bocsássunk meg azoknak, akiktől a rossz érkezik hozzánk. Az Úr Jézus a Miatyánkban arra tanít bennünket, hogy Isten megbocsájtásának a mi felebarátainknak való megbocsájtásunk a feltétele. Az evangéliumban olvassuk Jézus megbocsájtásra vonatkozó kemény szavait. Szent Péter nagy hősnek gondolta magát akkor, ha hétszer megbocsájt testvérének. Jézus azt válaszolja neki, hogy ez semmi, hetvenszer hétszer kell készen lenni a megbocsájtásra, ami azt jelenti, hogy mindig, vég nélkül. Nekünk ma ez túl soknak tűnik. Megvan a saját elképzelésünk, logikánk.

El kell ismernünk, hogy nem könnyű megbocsájtani, különösen, ha a felebarátaink által elkövetett gonoszság és igazságtalanság ér bennünket. Mások gonoszsága és igazságtalansága sebet, keserűséget és gyűlöletet okoz bennünk. Minden gyűlölet, amelyet magunkban hordozunk, minden keserűség, amelynek nem mondunk ellent megfertőz bennünket, elveszi lelki békénket.

A másoknak való megbocsájtás nem azt jelenti, hogy azt mondjuk: amit nekem tettél az jó. A rossz, akkor is rossz marad, ha megbocsájtunk. A megbocsájtás önvédelmet jelent. Megbocsájtani azt jelenti, nem szeretném és fogadom el tőled a rosszat, Isten mellett, a menny mellett döntök. Nem juthat a mennybe az, aki gonoszságot művel, csak azért, mert te megbocsájtottál neki. A mennybe csak azután juthat, miután bűnbánatot tartott.

Vannak olyan igazságtalanságok és gonoszságok, amelyek súlyos sebeket és következményeket okoznak az emberi életben. Emberileg lehetetlen megbocsájtani az elszenvedett gonoszságokat. Ezért nem az a legfontosabb meg tudunk-e bocsájtani, hanem az, hogy meg szeretnénk-e megbocsájtani. Szeretném-e a lelkemben az Istent, a mennyet és a békét?

Egy horvát újságíró a polgárháború után egy horvátországi nőről írt, aki nemi erőszak bűnének áldozata lett. Ez a bátor asszony „férje gyilkosa által elkövetett erőszak gyümölcseként,” szülte meg negyedik gyermekét. A férfi a háború előtt a szomszédja volt. Azért szülte meg a gyermeket, mert "nem akart gyilkos lenni", de a szülés után nem akarta elfogadni. Istennel és önmagával való három évi harc után visszafogadta Ivana nevű gyermekét, megbocsájtott, mert, ahogyan ő mondja „nem tudott gyűlöletben élni.” Házában négy gyermek él és növekszik. Ez a csodálatos asszony megtette a lehetetlent, együtt él három gyermekével, akik nem is sejtik, hogy a legfiatalabb gyermek, Ivana apja ölte meg az édesapjukat.

Ez Isten kegyelme, amely gyógyulást hoz, egészségessé tesz, és mindent újjá teremt. A Szűzanya, akinek szívét a fájdalom töre járta át, fájdalmainkban vezessen el bennünket az Istenben való élet teljességére.

IMÁDSÁG

Szűz Mária, Jézus és a mi édesanyánk, oltalmad alá futunk és kérjük hathatós közbenjárásodat. A te kezvedbe és szeplőtelen szívedbe helyezzük mindazokat, akik a szenvedés, az igazságtalanság és a gonoszság keresztjének terhét hordozzák. Édesanyai szívedbe helyezzük mindazokat, akik szívükben gyűlöletet és bosszút hordoznak.

Kérünk téged értük, hogy megnyíljon a szívük ajtaja Isten kegyelme előtt, amely gyógyít és egészségessé tesz.

Szűz Mária, a te lelkedet és szívedet is átszúrta a fájdalom töre. Te is megélted az elvetettséget és az üldöztetést, segíts mindazoknak, akik ezt élik meg ma, különösen ott, ahol háború, gyilkosság és gyűlölet uralkodik. Közbenjárásod által add, hogy mindannyian megtapasztaljuk Isten mindenható erejét és kegyelmét, amely által a béke legyőzhet minden háborút és annak következményeit.

Könyörögd ki számunkra a kegyelmet, hogy a legnehezebb megpróbáltatásokban se veszítsük el az Úrba vetett reményünket.

Ámen.

M. M
fordította: Sarnyai Andrea

„A fiam halott volt, de életre kelt, elveszett és megkerült”
(Lk 15,24)

Húszévesen a magam módján éltem, milyen tékozló fiúkénmt visszatérni az atyai házba, és nem gondoltam, hogy egyszer eljön az az idő, amikor megtapasztalom, milyen a tékozló fiú apukájának lenni.

Isten hatalmas ajándéka, hogy ugyanannak a példabeszédnek – ami az Evangélium veleje és összefoglalása – két főszereplőjével tudtam azonosulni életem során. Nem felejttem el a pillanatot, amikor a 2014-es Rózszaesőn a zsúfolásig megtelt Örökimádás templomban mindenki előtt átöllelhettem Áront, miután tanúságot tett megtéréséről. Valóban úgy éreztem magam, mint a példabeszédbeli apa, aki szóltanul és szorosan magához szorítja a hazatért fiút. Ott volt az egész család: feleségem, a lányaim, Mirjam és Noémi, és a két fivér: Feri és Emánuel. Többen sírtak, nemcsak a családból. Katartikus pillanat volt, egy újjászületés pecsétje!

Később tudtam meg, hogy a Cenacolóban is milyen fontos az ölelés, nem véletlen, hogy az alapító, Elvira anya legnépszerűbb könyvének is ez a címe: *l’Abraccio (Ölelés)*.

Újra szóba hozom ezt a közösséget, mert az első találkozást újabbak követték. Nemcsak Kis szent Terézt kértük évről évre Áronért, hanem minden évben elzarándokoltunk Medjugorjéba is. Minden alkalommal ellátogattunk a Cenacolóba, hogy tanúságtételeket hallgassunk és Áronért ott is imádkozzunk. Volt, hogy szinte beszöktünk Erikával az „Öröm kertjébe”, ahogy a medjugorjei Cenacolót nevezik. Meg sem álltunk a gyönyörű kápolnáig, csak azért, hogy ott Áronért fohászkodjunk. Távozás előtt pedig felírtuk a nevét és bedobtuk az imaszándékokat gyűjtő ládába.

Második megtérésem és az elsőszülöttünkért való ima megújította és megerősítette Erikával a szövetségünket. Szent Mónikához, választott bérma-védőszentjéhez hasonlóan ő is sírt az Úr előtt ebben a megpróbáltatásban, remélve fiunk szabadulását. Évek teltek el úgy, hogy változás nem látszott.

Időnként meglátogattam a fiút és Medjugorjéból hazatérve vittem neki rózsafüzért, ami a Cenacolóban készült. Áron köszönte szépen

és elsüllyesztette a fiókjába. Évek múlva ő is gyönyörűeket tudott csinálni. Ma is azzal imádkozom, amit ő készített nekem.

Egy idő után azonban megváltozott az érte való imánk lelkülete, közbenjárásunk „iránya”. Ezt pedig a szeretet horvát karizmatikusnak, Josip Loncarnak köszönhetjük.

Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy megismerhettem az Úrnak ezt a különleges kegyelmekkel megáldott szolgáját, és többször hallgathattam őt. Egy alkalommal Zákányszéken, egykis tanyasi iskolában tartott lelkigyakorlatot, ahová Emánuel fiammal mentünk el.

Josip arról beszélt, hogy a kereszténység szíve az ellenségszeretet. Olyan volt, mintha egyenesen hozzám beszélt volna, aki az első sorban ültem, épp vele szemben. Josip hívott minket, hogy bocsássunk meg ellenségeinknek és imádkozzunk értük.

Pontosan emlékszem, hogy ezt mondta: „Bocsáss meg ellenségednek és mondd az Úrnak, hogy a te megbocsátásodért bocsásson meg Ő is egy ellenségének. Hol van az Ő ellensége? Lehet, hogy a te rokonságodban, mert lehet, hogy van egy személy a családban, aki úgy él, mint Isten ellensége. Egy fiad, aki kábítószerezik és elfordult Istentől. Hát Őérte szeresd az ellenségedet, hogy Isten kisseresse fiadat a kábítószert rabságából!”

Ezen a ponton nem tudtam tovább türtőztetni magam, patakokban ömlöttek a könnyeim. Megérintett, hogy milyen igaz, amit mond, másrészt felkavart, mert annyira nekem szólt. Ezen az estén Emánuel is találkozott Jézus jelenlétével, s mindketten megajándékozottan és megrendülten autóztunk haza a lelkinap végén.

Egy-két évvel később Josip testvérünk a városunkban tartott lelkigyakorlatán arra hívta fel a figyelmünket, hogy amikor valakiért közbenjárunk, akkor Istent kell felszólítanunk vagy nógatnunk, hogy végre csináljon már valamit. Hiszen Ő már a lehető legtöbbet megtette azért, akinek a gyógyulásáért imádkozunk. Inkább azt kell kérni, hogy a szóban forgó személy szíve körül omoljanak le a falak és végre beengedje életébe Isten szeretetét.

Ettől kezdve így imádkoztam Áronért is. Megértettem, hogy ez a jó hozzáállás, és ez jutott eszembe akkor is, amikor Feri fiamnak Jerikó falairól beszéltem a testvéreért való közbenjárás kapcsán.

Jerikót is hétszer kellett körbejárni, hogy falai ledőljenek. Néha belegondolok, milyen lehetett a hatodik körüljárás után újra elindulni,

megfűjni a harsonákat és Istent dicsőíteni. Már hatszor megtették, amit Isten kért, és nem történt semmi. Érdekes még egyszer újra elindulni?

Különleges egybeesés, hogy Áronért is hat Rózsaeső imaesten kértük Teréz közbenjárására az Urat és a hetedik találkozáson már ő maga is ott volt, hogy tanúságot tegyen arról, hogyan találkozott Istennel húga nászmiséjén.

Felesége, Erika tanúságtétele:

„Adjatok hálát az Úrnak és hirdessétek tetteit!” (Iz 12,4)

Hódmezővásárhelyen születtem. Szüleim vegyesházasságban éltek. Édesanyám katolikus volt, édesapám pedig református, így engem a református egyházban kereszteltek meg.

Szüleim mindketten paraszti származásúak voltak, és éppen a megszületésem előtti években vették el tőlük megélhetésüket: földjeiket, tanyájukat, állataikat.

A mi családjunkban nem volt imádság, hitre nevelés.

Úgy nőttem fel, hogy Istenről semmit sem hallottam, de emlékszem, négyéves voltam, mikor dédmamám a tanyán megtanította nekem a Miatyánkot.

A kor szellemisége szerint nevelődtem az iskolában, bár éreztem, hogy van valami összeférhetetlenség a családom és a rendszer között, amiben élünk. Én azonban semmit sem tudtam szüleim múltjáról, családjunk történetéről.

Ferivel ugyanabban az általános iskolába jártunk, évfolyamtársak voltunk. Majd az egyetlen hódmezővásárhelyi gimnáziumban osztálytársak lettünk. Két és fél év múlva, teljesen váratlanul, Feri szerelmi vallomást tett nekem, amin nagyon meglepődtem. Nem tudtam elhinni, hogy ezt komolyan gondolja. Egy kis várakozási időt kértem, hogy gondolkodjam.

Számomra is meglepő módon néhány nap után úgy éreztem, hogy el tudnám képzelni az életemet vele. Így kezdődött 1979 tavaszán a kapcsolatunk, ami fokozatosan elmélyült.

Az utolsó gimnáziumi év elején, az első szeptemberi órán egymás mellé ültünk. Mikor osztályfőnökünk ezt meglátta, ennyit mondott:

„Nem lesz ez így jó!” Ő sorshúzással akarta eldönteni, hogy ki kinek legyen a padtársa abban az évben. Nyilvánvaló volt, hogy ezt csak azért találta ki, mert nem akarta, hogy egy padban üljünk.

Kalapból kellett kihúzni a neveket és én kihúztam a Feri nevét!

Így történt, hogy az egész osztály ülésrendje felborult miattunk, de mi továbbra is egy padban maradhattunk. Ez volt az első eset, amikor megéreztem, hogy Valaki nagyon velünk van és támogatja kapcsolatunkat.

Ahogy telt az idő, egyre erősödött bennem, hogy a természetfeletti is jelen van egymás iránti szeretetünkben. Isten a szerelem által nyitott meg arra, hogy felismerjem az Ő létét!

Ekkor már Debrecenben tanultam az egyetemen. Feri katona volt, s neki írott leveleimben is megfogalmaztam valamit ezekből az érzéseimből.

A következő évben nap mint nap egy református templom mellett vitt el az utam. Egyszer láttam, hogy az ajtaja nyitva van és bementem. Nagy békességet tapasztaltam a fehér falak között. Amint kijöttem, megnéztem a hirdetőtáblát. Olvastam, hogy hetente ifjúsági Bibliaórát tartanak. Ez felkeltette az érdeklődésemet és elkezdtem járni.

Gyakran éreztem Isten jelenlétét a templom csendjében és a Nagyerdőben tett sétám során. Nekem a természet Istenről beszélt, ahogy a Biblia is mondja: Ő az alkotásaiból felismerhető.

Egy hazalátogatásom alkalmával kezembe került Gyökössy Bandi bácsi *„Nem jó az embernek egyedül”* című könyve. Ezt magammal vittem, minden nap olvastam és közben sokat gondolkodtam kettőnkéről. Arra jutottam, imádkoznom kell Feriért. Láttam, hogy rossz úton jár: iszik, drogozik, miközben közös jövőnket tervezi. Mondtam Istennek: *„Látod, Uram, amíg így él nem mehetek feleségül hozzá, bármennyire is szeretem. Ha azt akarod, hogy összeházasodjunk, akkor cselekedned kell! Kérlek, nyilatkoztasd ki magad neki, és add, hogy új életet kezdjen!”*

Ezekről a dolgokról nem beszéltem Ferivel, csak türelmesen vártam, hogy mi lesz Isten válasza. A szívem mélyén nem kételkedtem, hogy imáim meghallgatásra találnak. Így telt el több mint egy év. Egyszer csak elérkezett a nap, amikor elmesélte nekem, hogy találkozott Istennel, és azt szeretné, hogy közös életünket Jézus Krisztusra alapozzuk!

Láttam rajta, hogy komolyan beszél. Nagyon örültem ennek a fordulatnak. Boldog voltam, hogy az Úr válaszolt imáimra. Ettől kezdve már közös jövőnket terveztük, készültünk a házasságra. Új életünket a feltámadt Krisztus örömeiben pecsételtük meg Húsvétvasárnap.

Életünk Budapesten, a Katolikus Karizmatikus Megújulásban folytatódott. Isten ajándékeként éltem meg, hogy idevezetett minket. Nemcsak a Szentlélekkel való találkozás ragadott meg, hanem Jézus eucharisztikus jelenléte is. Így magától értetődő volt számomra, hogy a következő lépés az, hogy katolikussá legyek. Áron fiunk megszületése előtt lettem elsődöző.

Később a Nyolc Boldogság Közösségben élve is az Eucharisztia volt életem középpontja a szentmisék és az Oltáriszentség imádása által. Itt kezdődött Szűz Máriával való kapcsolatom is. Katolikusként fedeztem fel, hogy a nagy Mária-ünnepen születtem, a Szeplőtelen Fogantatás ünnepén, december 8-án. Ezzel a Szűzanya mindjárt meghódította a szívemet, hiszen ő már kezdettől fogva ismert engem, csak én nem tudtam ő róla. Életem során többször fordultam Jézus anyjához, kérve az ő segítségét, közbenjárását.

Már tizenéves koromban is küzdöttem emésztőrendszeri problémákkal. Később állandósultak gyomorpanaszaim. A pé liföldi évek alatt derült ki, hogy gyomorfekélyem van, ami folyamatosan fájdalmat okozott. Úgy alakult, hogy 1990-ben egy hónapot töltöttem közösségünk egyik franciaországi házában, a Szent Lukács házában, a családom nélkül. Feltöltődni, gyógyulni jöttem ide, tolmácsom későbbi Veronika Mária nővérünk volt.

December 8-a közeledett, és az ünnep előtti héten mindennap a kápolnába mentem imádkozni. Kértem Mária közbenjárását nyombélfekélyem gyógyulásáért. Abban az évben a Szeplőtelen Fogantatás napja szombatra esett. Az esti feltámadási vespéráson a spontán dicsőítés közben több ismert ige is elhangzott. Többek között az is, hogy valakit meggyógyít most az Úr, akinek évek óta fádalmi vannak gyomortájék on ami a hátába is átsugárzik. Forróságot éreztem a hátamban, ami azután az egész testemet átjárta. Azonnal tudtam, hogy nekem szólt a prófécia! A vespérés után még ott maradtam egyedül. Arcra borultam, nem is tudtam felállni. Biztosan éreztem, hogy meggyógyultam, köszönetet mondtam az Úrnak és az én égi Édesanyámnak!

Mária mindannyiunkt kivezet a sötétségből Jézus Krisztus csodálatos világosságára. Azóta is sokat köszönhetek neki! A Vele való kapcsolat nagy áldást hozott az életembe és családom életébe!

Forrás: Farkas Ferenc: "Tenyerembe írtalak" (Iz. 49.16)

33. MLADIFEST

Fra Massimo Fussarelli ferences miniszter generális katekézise

Medjugorje, 2022. augusztus 3.

Ennek a fesztiválnak a témája Máté evangéliuma 11. fejezetének 28-30. verse: *Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok és terheket hordoztok és felüdítelek titeket. Vegyétek magatokra igámat és tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatos szívű – és nyugalmat találtok lelketeknek. Mert az én igám édes és az én terhem könnyű.*

Máté 11. fejezetében az evangalista a Keresztelő János, majd Jézus prédikációival szembeni ellenséges reakciókat mutatja be. A kontextus drámai. Hogyan reagál Jézus? A dicsőség nagy megvallásával. Dicsőíti az Atyát, mert a kicsinyek azok, akik befogadják az Ő szavát. Azok képesek teljesen befogadni Jézus szavát, akik nem feltételezik magukról, hogy mindent tudnak. Úgy is mondhatjuk, hogy csakis azok lehettek valódi békére és nyugalomra, akik letesznek arról, hogy saját magukat helyezték mindennek a középpontjába; csakis azok válhatnak olyan szelíddé, mint Mózes – mint Jézus –, akiknek nem keményedik meg a szívük akkor sem, amikor elutasítják és megvetik őket. Mert Jézus nem saját magát állítja a középpontba, hanem az Atya felé fordul. Most pedig térjünk rá Jézus három kijelentésére, amelyek konkrét útmutatást adnak az életünkre vonatkozóan.

Az első kijelentés: **jöjjetek hozzám**, ami egy mozgás, egy utazás Jézus felé. Jézus azokat tudja megszólítani, akik nem csak önmagukra hagyatkoznak. Nekik tudja azt mondani: **jöjjetek hozzám**, keljetez útra. Azt mondja: hagyjátok el azokat a dolgokat, amelyek megbénítanak, amelyek gyengévé tesznek, mert megakadályoznak titeket abban, hogy változzatok. Azokat is hagyjátok el, amelyek külsőleg mozgásnak tűnnek, mert amit elhagytok, az abbamarad, lezárul. Jézus azonban nem

akármilyen útról beszél. Azt mondja: *jöjjetek hozzám*. Ő a cél. Őfelé irányul minden út: *jöjjetek hozzám*. Kedves barátaim, veletek együtt most én is azt kérdezem magamtól, hogy vajon úton vagyok-e életemnek ebben a mostani szakaszában? Mi bénít meg? Van valamilyen célom, amely felé haladok az utamon? Vagy az utam céltalan, nem vezet sehová? Hogyan ismerhetem fel, hogy az Úr Jézus az utam célja, és Ő az erő az utamon? Úton vagyok tehát? Mi akadályoz? Valóban Jézus az erő, a fény az utamon? *Jöjjetek hozzám*. Legyetek úton. Úton lenni energiát, késztetést, erőt igényel. Gyakran úgy érezzük, hogy fáradtak vagyunk, egyáltalán nincs energiánk, késztetésünk és erőnk ahhoz, hogy folytassuk az utat, és hajlunk arra, hogy magunkba forduljunk és megálljunk. Vigyük az Úr elé fáradtságunkat, nehézségeinket és azt, hogy nincs energiánk, és akkor Isten ígéje a segítségünkre lesz. Hallgassuk.

Mert felüdíttem a fáradt lelket, és minden elcsüggedt lelket kielégíték.
(Jer 31,15)

Azt mondta erre az Úr: Magam fogok előtted haladni és nyugalmat szerezek neked. (2Móz 33,14)

Egyétek étkeket és igyatok a borból, amelyet nektek elegyítettem!
Hagyjatok fel az együgyűséggel, hogy élhessetek és járjatok
a belátás útjain! (Péld 9,5)

Az Úr fel akar üdíteni, energiát akar adni az úthoz. Azt kérdezem tehát magamtól, és mindannyian feltehetjük magunknak a kérdést: életemnek ebben a szakaszában mi az a nehézség, amelyet átengedhetek az Úrnak, hogy felüdíthessen? Mi bennem az a feszültség, az a vereség, az a veszteség, mi az a másokkal való kapcsolatomban megnyilvánuló bizalmatlanság, amelybe engedem, hogy belépjen? Mi az, ami képtelenné tesz a valódi szeretetre, a megbocsátásra, arra, hogy megnyíljak mások felé? Miféle elzárkózás, miféle merevség miatt nem vagyok képes engedni, hogy felüdítsen? És még mélyebbre hatolva: mi az az életemet meghatározó fájdalom, ami egész bensőmet eltölti, amit még megnevezni se tudok, de nagyon erősen bennem van? Megengedem az Úrnak, hogy felüdítsen. *Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok és terheket hordoztok és felüdítelek titeket.*

Most az Úr elé tárom azt a terhemet, amely először felmerül bennem. Nem hordozom tovább egyedül. Gyakran tényleg annyira ránk telepszene a nehézségeink, kedves barátaim, hogy úgy tűnik, mintha szeretnénk szenvedni, és valójában nem is akarunk kiutat találni. A szív

békéje félelemmel tölt el minket, megragadunk a pillanat csendjénél. Ezért megpróbálok most letenni legalább egy olyan dolgot az Úrnál, amely mostani nehézségeimet, megterheltségemet okozza. Nem egyszerűen az Úr elé, hanem az Úrnál, az Ő szívébe. Egyszerre csak egyet. Megpróbálok nevén nevezni azt, ami ma nyomaszt, és megakadályoz abban, hogy Jézushoz menjek, és az Ő szívébe helyezzem a gondjaimat. Most tartsunk egy kis csendet.

Jézus második kijelentése: **vegyétek magatokra igámat**. A zsidó hagyományban az iga a mózesi törvényre utal, amely egyesítette és támogatta isten népét az Istennel való barátság és szövetség útján. Az iga – tudjuk – összefogja a szántó ökröket. Az iga tehát a kapcsolat és az összetartozás jelképe, nem olyan valami, ami agyonnyom és rabságban tart. Jézus nem rak ránk terheket. Az iga egyesít és összeköt: embert az emberrel, az Urat az emberrel, az Ő törvényét velünk. A kapcsolat mindig egy kötelék, ezért használja Jézus az iga képét. Jézus korának hagyományában az iga valamilyen kötelességet, terhet jelentett.

Most tehát miért kísértitek Istent azzal, hogy azt az igát rakjátok a tanítványok nyakára, amelyet sem atyáink, sem mi nem tudtunk elviselni?

(ApCsel 15,11)

Szent Pál így ír erről a galatákhoz szóló levelében:

Erre a szabadságra tett szabaddá minket Krisztus. Legyetek tehát állhatatosak, és ne vegyétek magatokra ismét a szolgaság igáját.

(Gal 5,1)

Az Úr Jézussal való kapcsolatot, a vele való barátságot nem lehet csak kötelességgként és teherként megélni, mert úgy még a hit is nyomasztóan fog ránk hatni. Újra magunkra összpontosítunk, nem pedig a Jézussal való barátságra. Jézus nem okoz bennünk feszültséget, és nem ró ránk hordozhatatlan terheket. Miért? Mert Jézus szelíd. Ezt a kifejezést az Újszövetségben csak Máté alkalmazza, az Ószövetség Isten barátainak alázatosságáról és szelídségéről szóló szakaszát idézve. Jézust úgy mutatja be, mint aki nem harsány, nem követel magának elismerést, nem veri öklével az asztalt. Emlékezzünk Máté evangéliumának Jézus Jeruzsálembé való bevonulását leíró szakaszára:

Mondjátok Sion leányának: Íme királyod jön hozzád; szelíd ő, s számárháton ül, számárcsikón, teherhordó állat fián.

(Mt 21,5)

Egyébként Jézus a Hegyi Beszédben többek között azt mondja: *Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet.* (Mt 5,5); Ő maga az első, aki valóban szelíd, és megnyitja nekünk a szelídség útját. Nem úgy mondja, hogy legyünk szelídek, mint egy megközelíthetetlen mester, hanem úgy, mint egy testvér, egy barát. Az Úr előttünk jár, és lehetővé teszi nekünk, hogy kövessük Őt és nyomában járjunk.

Kérdezzük meg most magunktól: mikor történt meg, hogy az Úr Jézussal való barátságot teherként, kötelességgként éltem meg? Ennek az a jele, hogy az imádság nehéz, erőfeszítést kíván, olyasvalami, amit meg kell tennem, el kell végeznem, ahelyett, hogy átélném azt. Tehát megint saját magamra összpontosítok, és azt mondom: meg kell tennem, imádkoznom kell, kell, kell. Csendben az Úr felé fordulhatok, feltekinthetek az oltárra Szent Damján keresztjére, és megengedhetem magamnak, hogy várokozzak a vele való kapcsolatra azáltal, hogy szemlélem őt ahelyett, hogy megadom neki, amivel tartozom. Tekintsünk most Jézusra, és helyezzük a szívébe mindazokat a pillanatokat, amikor a vele való barátságot teherként éltük meg.

Jézus harmadik kijelentése pedig ez: ***nyugalmat találtok lelketeknek.*** Ez a béke útja a szabadságban. Jézus azt mondja: jöjjetek hozzám, induljatok el az úton, vegyétek magatokra az én igámat, fogadjátok el barátságomat. És pontosan ez az, amit ti, kedves fiatalok ezekben napokban itt Medjugorjében tesztetek. Jézus azt mondja, hogy ezen az úton nyugalmat, valódi békét találunk, amely tőle származik. Jól tudjuk, hogy néha a szórakozásban keressük a békét, és pillanatnyilag úgy érezzük, hogy jól vagyunk. Azokra a fiatalokra és felnőttekre gondolok, akik az alkoholban, a drogban, a szexben, az interneten, különféle manipulációktól megtévesztve keresik a boldogságot. Vajon milyenek lennénk, ha Jézusban keresnénk a békénket? Egy kis csendben kérdezzük meg ezt mindannyian magunktól. Isten ígéje ebben a pillanatban is megszólít minket.

Így szól az Úr: Álljatok ki az utakra, és nézzétek, kérdezősködjetek az ősi ösvények felől, melyik út a jó, és azon járjatok, akkor nyugalmat találtok lelketeknek! De azok azt mondták: Nem járunk! (Jer 6,16)

Most kérdezzük meg magunktól, hogy milyen volt, amikor nem Jézusban, hanem valami másban kerestük a megnyugvást, a békét.

Az az idő, amit itt Medjugorjében töltünk a kegyelemnek ezekben a napjaiban új utakra vezethet, vagy éppen megkezdett utunk része lehet; lehet egy találkozás Jézussal, vagy egy mély megtérés az Úrban. A

Szűzanya által kísérve képesek leszünk Jézusra bízni magunkat, képesek leszünk elindulni felé, vele járni, megmaradni az Ő barátságában, ami egy olyan íga, amely nem nehéz. De ehhez azzá kell válnunk, akik valóban vagyunk. A sátán nem akarja, hogy békességünk legyen. Becsap minket. Azt mondja: Isten nem akarja, hogy boldogok legyetek. Nem vagytok képesek arra, hogy megtegyétek ezt vagy azt. Ez nem igaz. Ez egy nagy hazugság. Ezzel csalta meg kezdetben Ádámot és Évát is: Isten nem akarja, hogy boldogok legyetek. Jézus pedig azt mondja: képesek vagyunk a testvéri szeretetre; képesek nyugalmat találni, és képesek vagyunk rátalálni a valódi békére, a szabadságra. És ez igaz.

Sokan azt gondolják, sőt ki is mondják, hogy hitben, keresztényként élni rabbá teszi az embert, megfosztja attól a lehetőségtől, hogy élvezze az életet, az élet örömeit, és megfosztja az önrendelkezés és szabad gondolkodás jogától. Én úgy gondolom, hogy mi, keresztények az életünkkel tanúsíthatjuk, hogy mindez egyszerűen nem igaz, mert éppen az Úrral való barátságban találtunk rá arra a békére, amit senki nem vehet el tőlünk. Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy nem kevésbé, hanem mélyebben éljük meg emberi – női és férfiúi – mivoltunkat.

Kedves fiatalok, kérlek titeket, fogadjátok el a hit szabadságát, és vigyétek magatokkal hazátokba a békét, amelyet itt kaptok, mert a béke lesz a legnagyobb ajándék, amit az Úr ezekben a napokban nekünk adni fog. És ne úgy vigyétek el ezt az ajándékot, hogy zsebre teszitek, hanem hirdessétek az életetekkel, és kiáltsátok a világba, hogy az Úr Jézus követése a szabadság, az öröm, a valódi szeretetre való képesség. Ez a béke útja, amit senki más nem adhat meg az embernek. Sok fiatal gondolja úgy, hogy a hit egy terhes, régimódi dolog. Mutassátok meg nekik, hogy ez nem igaz.

A múlt héten eszembe jutott az a pillanat, amikor negyven évvel ezelőtt magamra öltöttem Szent Ferenc habitusát. Fiatal voltam, 22 éves. A múlt héten itt járt a barátom fia, aki most éppen 22 éves, és megkérdezte: nem nehéz neked a szerzetesi élet? Azt mondtam neki: Luca, hát fáradtnak vagy unalmasnak tűnök én? Nem – felelte –, de akkor sem értem.

A szelídség és az alázat által mutassuk tehát meg a környezetünknek, hogy Jézus a szabadság és a béke útjára hívott meg minket. Jó utat kívánok, kedves fiatalok. A Boldogságos Szűz Mária kíséren és Szent Ferenc áldjon meg titeket.

* * * * *

Közlemények

- * Nemzeti zarándokutat szervezünk Medugorjéba október 21-én, péntek esti indulással és október 26-ai, szerda délelőtti hazaérkezéssel. Várható költségek: 25.000 Ft útiköltség, + étkezési- és szállásköltség, mely előre láthatóan 70 Euro. Jelentkezni: Kemenes Gábor, 1393 Budapest, Pf. 317. címen, 5.000.- Ft előleg befizetésével lehet szeptember 30-ig történő beérkezéssel. Ezután már csak a buszok megteltéig fogadunk el jelentkezést. Utazni érvényes személyigazolvánnyal vagy útlevéllel lehet. A postautalványra kérjük olvashatóan ráírni a nevet, lakcímet, a "közlemény" helyén az igazolvány vagy az útlevél számát és a telefonszámot, e-mail címet is. Nagy segítséget jelent, ha előre jelzik azt is, hogy kivel szeretnének egy autóbuszon utazni. Egy csekken több jelentkező előlegét is fel lehet adni a postaköltségek csökkentések érdekében, ebben az esetben célszerű levélben közölni a fent említett adatokat. A szállás- és buszfoglalás miatt kérjük a határidő pontos betartását! Aki igényli, annak csoportos utasbiztosítást tudunk kötni, melynek várható költsége 3.000 Ft/fő. A jelentkezők számától függ, hogy mekkora kedvez-ményt kapunk. Kérjük egyértelműen jelezni, hogy kívánják-e igénybe venni a biztosítást vagy sem, melyhez a születési adatok megadására is szükségünk van.
- * *A Boldogasszony Anyánk Béke Királynője* hírlevél kapható az Új Ember könyvesboltban, a Ferenciek terén. A hírlevélre előfizetni a Kemenes Gábor, 1393 Budapest, Pf. 317. címen, „piros” postai csekken lehet. A hírlevél ára továbbra is 30 Ft + 100 Ft postaköltség, példányonként, vagyis egy évre, egy példány esetén 1560 Ft. Hálásan köszönünk minden adományt, amellyel lehetővé válik, hogy az idős, nélkülöző olvasóinknak, és a határon túl élő testvéreinknek is el tudjuk küldeni hírlevelünket.